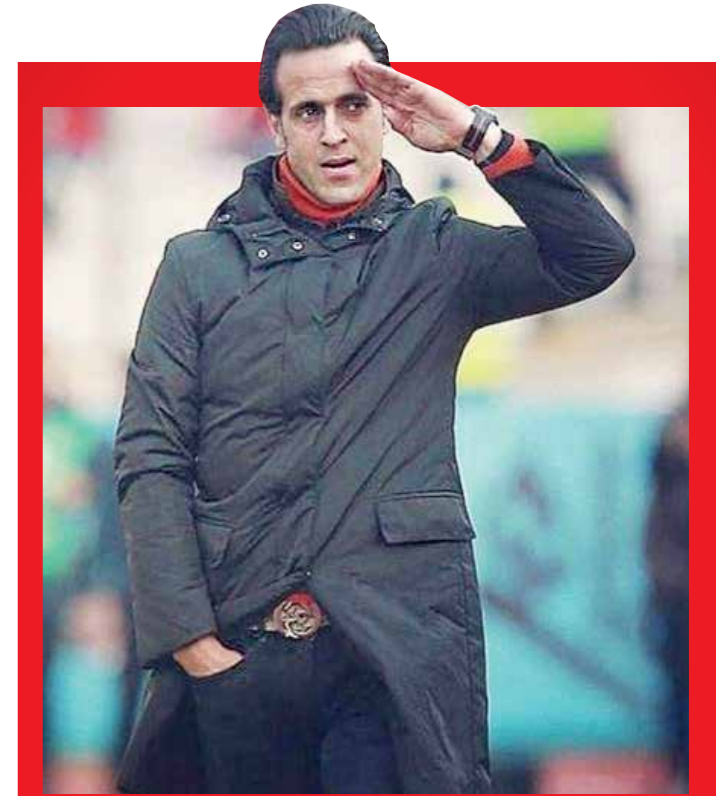

ناصر ابراهیمی:
یحیی با بازیکنانش کم حرف می زند
 صفحه ۷

«مسی سنج» نوکمپ در نوسان ماندن و رفتن
هیچ کس نمی داند
 صفحه ۵

برنامه علی کریمی برای ریاست فدراسیون فوتبال چیست؟
نجات فوتبال با اتحاد فوتبالی ها
 صفحه ۲

طرمی، کنعانی، خلیل زاده و بیرانوند در لیست ۳۰ بازیکن برتر
آزمون بهترین بازیکن سال آسیانشد
 صفحه ۲

ال کلاسیکو پیش در آمد شهر آورد
 صفحه ۷

فدراسیون فوتبال ایران رئیسی می خواهد که اهل نمایش نباشد!
فوتبال ایران؛ مثل آلودگی هوای تهران
 صفحه ۱
 سرفصله: علی عالی

فوتبال ایران مثل آلودگی هوای تهران است. همه مسئول هستند و هیچ کس مسئولیتی را قبول نمی کند. به نظر می رسد این یک ترند مدیریتی شده که کار کنید، فعالیت داشته باشید، بخشی از ضرورتی است سیستم باشید اما هیچ مسئولیتی در قبال آن نپذیرید و پاسخگو نباشید. سعی بر نگفتن، نپدیدن و از کنار موضوع رد شدن هم بخشی از این ترند است تا جو رسانه ای دیگری به وجود بیاید و همه فراموش کنند که چه اتفاقی در حال رخ دادن است.

نکته مهم در بحث آلودگی هوای تهران این است که هیچ کس به درستی مسئولیت خود را انجام نمی دهد و چون همه اینها حلقه هایی از یک زنجیره اند؛ زیاد شدن فاصله بین حلقه ها باعث شده تا این سلسله از بیوستگی یک زنجیر خارج شود. دولت سهم مهم خود در حمایت از حمل و نقل عمومی را انجام نمی دهد. محیط زیست نظارتی بر کارخانه ها و رعایت اصول محیط زیستی ندارد. مردم در گرفتن به موقع معاینه فنی با استاندارد بالای خودروهای خود تعلل می کنند. شهرداری هم سختگیری هایی که باید در حمل و نقل شهری برای اتوبوس ها، تاکسی ها و خودروهای سواری داشته باشد، به خاطر کمبود منابع مالی اعمال نمی کند. همه اینها در کنار هم تبدیل به معضل بزرگی می شود به نام آلودگی هوای تهران که عاملی مثل وارونگی هوا این معضل را تشدید می کند. در نهایت همه منتظر می شوند باد بوزد تا همه این گسستگی ها و فاصله ها را به فراموشی سپارند و شرایط را به حالت اولیه برگردانند.

فوتبال ایران هم دقیقاً دچار همین مشکل است. برای باشگاه داری، بخش خصوصی، حمایت های لازم را از سمت دولت دریافت نمی کند. زمانی هم که باشگاه داری به درستی انجام نشود، فوتبال پایه ای شکل نمی گیرد که حمایت شود. حق بخش توریستی داده نمی شود، درآمدزایی وجود ندارد، فدراسیون ضعیف می شود، تیم ملی بی اهمیت خواهد شد و شفافیت از بین خواهد رفت. مشکل پشت مشکل، بدی روی بدی، ناگامی پشت ناگامی.

همان بادی که در تهران کلید حل مشکل آلودگی هوا نامیده می شود، در فوتبال هم پیروزی های روزگاری تیم در مسابقه با کسب یک جام است که به صورت مقطعی مشکلات اساسی را به فراموشی می سپارد. بعد از کسب یک جام و پیروزی تیمی در مسابقه ای مهم همه فراموش می کنند که فوتبال ایران با چه مشکلاتی دست و پنجه نرم کرده و چه معضلاتی رویه رو است.

ما حتی در انتخابات فدراسیون فوتبال هم می بینیم که از اسامی متعددی که سابقه مدیریتی دارند، نام برده می شود، بدون اینکه هیچ یک از آنها را به کار، برنامه و استراتژی مدیریتی برای آینده فوتبال داشته باشند. هیچ یک از این افراد برنامه کوتاه مدت و بلندمدت برای رسیدن به اهداف فوتبال و رفع معضلات آن را به درستی تعریف نمی کنند. همین می شود که زنجیره ای که باید در فوتبال با هم باشیم، در همین جا قطع می شود و فوتبال را دچار ورشکستگی و ورطه می کند.

فوتبال ایران نیاز به افرادی دارد که مدعغه فوتبال را داشته باشند و عاشق فوتبال باشند. برای ریاست فدراسیون فوتبال باید به دنبال افرادی باشیم که در وصف توانایی های خود تنها به ساختن مناسبات سیاسی و اقتصادی اکتفا نکنند، بلکه ارتباطات اجتماعی بالایی هم داشته باشند تا بتوانند با هر دولتی که روی کار است، هماهنگ شوند و برای فوتبال منافع دراز مدت ایجاد کنند.

فوتبال ایران در ده سال گذشته، جای خالی چنین چهره ای را حس کرده است. مشکل امروز فوتبال این نیست که ما سو مدیریت همراه است، مشکل بزرگتر این است که در فوتبال اصلاً مدیری به معنای واقعی نداریم که دچار سوء مدیریت باشد. هر کسی که در فوتبال به عنوان مدیر دیده ایم، افرادی بوده اند که تنها حرف می زنند، مصاحبه بلدند و هیچ اراده ای برای حل مشکلات اصلی فوتبال ندارند.

فوتبال برای اینکه پیشرفت کند، به رئیسی مسئولیت پذیر و پاسخگو نیاز دارد. فوتبال نیاز دارد که فرد منتخب برای ریاست فدراسیونش یاد بگیرد که به همان میزان مسئولیتی که می پذیرد، شفافیت داشته باشد و اقداماتی انجام دهد که به نفع فوتبال باشد.

ما اگر می خواهیم که فوتبال مناسب و متناسب با منطقه و جهان داشته باشیم، باید به برنامه ها و مسیر کورس هایی نگاه کنیم که در ده اخیر از ما عقب بودند و امروز تنها به ما رسیدند که پیش تر از فوتبال ایران قرار گرفته اند. این کشورها چه برنامه هایی برای این پیشرفت داشتند؟ باید ببینیم که فوتبال ایران نه تنها رو به رشد نیست، نه تنها درجا نمی زند، بلکه در حال حرکت به سمت عقب است چون مسئولیت پذیری، شفافیت، کار کردن بر اساس برنامه مشخص در فوتبال ایران تعریف نشده و همه خود را به بی خیالی زده و تصویر بر این است که به هر شکلی کار انجام می شود.

فوتبال به سلبی نیست نیاز ندارد؛ به رئیس حرفه ای نیاز ندارد. فوتبال به مدیر امتحان پس داده و نگاه قدیمی نیاز ندارد. پیشرفت فوتبال خیلی ساده تر از آن چیزی است که امروز در ایران تعریف می شود. کسی می داند رئیس فدراسیون فوتبال قطر چیست؟ حتی برای کسی در این رابطه سوالی پیش نیامده و خود او هم در طول تمام رویداد های بین المللی و منطقه ای که در قطر برگزار شده است، مصاحبه های زیادی انجام نداده است. هیچ کس نمی داند رئیس فدراسیون فوتبال آلمان کیست چون رؤسای فدراسیون در فوتبال حرفه ای دنیا، تنها کاری می کنند و همین کار کردن برای این پست اهمیت دارد. نه اسم و رسم و حرف زدن در رسانه های مختلف فوتبال ایران هم برای انجام کارهای بزرگ به چنین چهره ای نیاز دارد. چرا که هم استعداد ها و امکانات زیادی در فوتبال ایران وجود دارد و هم این عزم در کشور وجود دارد که فوتبال ایران نه تنها به موفقیت در آسیا که به نقطه مناسبی در فوتبال دنیا برسد.

روز خوب آبی ها با انتقام از رسول خطیبی و حفظ صدر نشینی استقلال با شیخ، آماده شهر آورد

فرصت های خوبی برای آبی پوشان به وجود آورد که فقط یکی از آنها گل شد. استقلال بیش از همه در شروع نیمه دوم تحت فشار قرار داشت. وقتی آلومینیوم تصمیم به پرس گرفت و بازی سازی تیم فکری از عقب زمین را به در سر انداخت. در این دقیق مدافعان و هافبک های استقلال چند توپ در نیمه زمین خودی از دست دادند که می توانست آلومینیوم را به گل تساوی برساند. البته انتظار می رود استقلال برای شهر آورد به آرایش ۱-۳-۲-۲ برگردد و محتاطانه تر بازی کند. مشکل دیگر استقلال حضور دانشگر در دفاع چپ بود. این مدافع میانی بازیکنی روزه نیست و مهم تر از آن راست پای است، به همین دلیل بیشتر به سمت مرکز زمین حرکت می کرد و نمی توانست حرکات ترکیبی موقعی با فایده داشته باشد. فکری امیدوار است تدارک به شهر آورد برسد و در غیر این صورت بهتر است از میلیج که مدافع چپ تخصصی است، استفاده کنند.

نقطه عطف این بازی ورود دیاباته به زمین بود. نمایش استقلال مقابل آلومینیوم را می توان به قبل و بعد از این تعویض تقسیم کرد و آنها در همان بیست دقیقه به اندازه تمام دقیق قبلی فرصت گل حضور دیاباته دو مدافع میانی آلومینیوم را مجبور کرد که به او نزدیک شوند و قیاسی به محض ورود شیخ فضای خوبی به دست آورد که به او فرصت داد گل دوم را بزند. همکاری این دو مهاجم در این دقیق کوتاه یاد آور روز چهارم آنها در فصل گذشته بود که اکثر حرفان در مهاجم عاجز بودند و به استقلال کمک می کرد که به برد های پرگلی برسد.

فکری اصرار داشت مقابل آلومینیوم دقیق قبلی به دیاباته بازی بدهد تا او پیش از دربی شرایط مسابقه را تجربه کند و انتظار می رود که مهاجم اهل مالی

مقابل پرسپولیس در ترکیب اصلی باشد. با آمدن دیاباته، ارسلان مطهری به گوش راست رفت که در این پست هم نمایش خوبی داشت، ولی ممکن است فکری مقابل پرسپولیس ریسک نکند و این سه مهاجم را همزمان به زمین نفرستد. از طرف دیگر حضور ریگ مهاجم آماده روی نیمکت به کادرفنی این فرصت را خواهد داد که در نیمه دوم گزینه ای برای تقویت خط حمله تیمش داشته باشد.

برخورد امروز با خیر نسبت به شروع فصل نمایش بهتری داشته و با زوج ریگی - مهدی پور ترکیب میانه زمین را بیمه کرده است. ولی کادرفنی هنوز در بررسی پست هابرای انتخاب گزینه اصلی مردد است. آنها با دو برد متوالی و به عنوان صدر نشین وارد دربی می شوند، ولی بازی با پرسپولیس آزمون سختی است و مشخص خواهد کرد که تیم فکری چقدر برای قهرمانی مصمم است.

وقتی همه از کشتی فرار می کنند روز خداحافظی

مناسی دارد و نه بدن سالمی که بخواد کار کند. وضعیت فعلی مسعود اسماعیل پور که می گوید مدال هایش را به کیسه ضایعات ریخته تا شاید کس دیگری از آن سود ببرد، حکایت بسیاری از قهرمانان کشتی است که به این رشته ورود می کنند و بعد با هزار و یک مشکل روبه روی می شوند.

برخورد امروز با مسعود و صد البته سرنوشت او همان چیزی است که میلیون ها نفر قبلاً در کشتی را بزندند و آرزوهای خود را در ورزش های بیبند که هم درآمد بیشتری دارند و هم آسیب کمتری به همراه دارند.

وقتی مسعود به واسطه پدرش، عمویش، برادر هایش و فک و فامیل که همه از نامداران کشتی هستند به این نتیجه می رسد که مدال مسابقات جهانی کشتی به هیچ دردی نمی خورد، وای به حال بقیه. نگرانی که با خداحافظی اش همه را به یاد طعنه رسول خادم می کند تا بتواند همه را متوجه این خطر بزرگ کند اما آیا واقعا رئیس فدراسیون کشتی می تواند به تنهایی این مشکل را حل کند؟

روز ریکتبه اتفاقاتی افتاد که مربوط به همین ماجرا است. این روز را باید روز خداحافظی از کشتی نامگذاری کرد. روزی که مسعود اسماعیل پور دارنده دو مدال جهانی و بیمن باراحمدی ملی پوش کشتی ایران در سال ۲۰۱۷ از کشتی خداحافظی کردند. هر دو هم با ناراحتی از کشتی رفتند؛ با یادآوری و گلابه تند که می تواند سرخ مهمی از افت جمعیت آماری کشتی ایران باشد.

مسعود اسماعیل پور با وجود مدال آوری در دو رویداد جهانی حالا باید از کشتی خداحافظی کند آن هم در شرایطی که نه شغل

استقلال در پروژه اعتبار سازی برای صدر نشینی

تیم خوشفکرتی خواهد بود. در ذهن محمود فکری شاید این نکته کلیدی و سرنوشت ساز به نظر نرسد اما استقلال با دیاباته و میلیج - که فکری با هر دو چالشی انضباطی را پشت سر گذاشت - تیمی متعهدتر و منظم تر است. بر خلاف آنچه در روابط سررمی با این بازیکنان دیده ایم. استقلال در بازی با آلومینیوم در ساختن فرصت گل تیم بهتری شده بود. تیمی که راه خود را بهتر می شناخت. این ویژگی اما استقلال نیست، بلکه در بسیاری صحنه ها نمایش از نجات خود در درخشش او هر بار به استقلال در جریان بازی حیات دوباره می بخشد. تیمی که می خواهد رویاهای بزرگی را جستجو کند. باید چنین دروازه بانی داشته باشد و رشید مظاهری تا اثبات جایگاه خود در استقلال فاصله ای ندارد و انگار رقابت را برده است. استقلال با رشید صاحب خیال آسوده تری برای ارائه بازی هجومی است و هر چه رشید به این اطمینان اضافه می کند، استقلال بهتری را می بینیم.

محمود فکری در میان انتقادات، تیمش را آرام به صدر جدول برده و حالا دربی دربی نقشه می کشد تا برای این صدر نشینی اعتبار بیشتری بسازد. صدر نشینی استقلال از دو جنبه به اعتبار بیشتری نیاز دارد. هم فاصله امتیاز بیشتر با رقیب، هم ارائه کیفیت بیشتر برای اطمینان از تداوم.

استقلال مقابل آلومینیوم اراک کار ساده ای پیش رو نداشت. آلومینیوم هم فوتبال بلد بود. هم می خواست فوتبال بازی کند و هم شور و عطفش برای پیروزی داشت. از باختن هم نمی ترسید و به هر کاری برای بردن دست می زد. نه به هر کاری برای باختن. این اما برای استقلال بهترین فرصت بود. استقلال مقابل آلومینیوم که افکار سخنگیرانه در اجرای دفاع نداشت، هم در خلق موقعیت تیم بهتری دیده می شد و هم توانست از این موقعیت ها دو بار بهره مند شده و پیروز شود. خلق شدن این موقعیت ها برای محمود فکری فایده دیگری هم دارد. حالا تعداد کسانی که منتقد کیفیت بازی استقلال بودند، کمتر خواهند شد، چون موقعیت ها کیفیت فوتبال را بالاتر جلوه می دهند.

استقلال با دیاباته زور بیشتری در حمله دارد و این نیز بهترین خبر برای آبی هاست که دیاباته دوباره می تواند در استقلال بدرخشد و در آستانه دربی تیمش را امیدوارتر کند. وعده بازگشت میلیج پس از جنجال بیهوده نیز خبری خوش برای آبی هاست. استقلال با میلیج

ویژه نامه آخر هفته ایران ورزشی را هر پنجشنبه از روزنامه فروشی ها خواهید
 شماره آینده را از دست ندهید
 ضمیمه رایگان
 ویژه نامه جهان پهلوان تختی و عکس هایی که برای اولین بار منتشر خواهد شد
 صفحه ۱۶